

sade alla, mõned pääwa kõrwetuse ja rānga
tõõ kätte āra.

Pāāwad, nādaliid ja kuud lāksiwad nenda
hirmsa piinamiiste all mõõda, ja kui mitte üks
teist wabaduse lootusega trõõstinud 'poleks,
siis oleksiwad kõik hāda ja waewa kätte otsa
saanud; sellegi pāārast suriwad iga pāāw palju
kange palawuse, alwa toidu ja piimajate kätte
āra, kellede kõige suurem rõõm oli, oma ohw-
rid piinata ja waewata. Kõrd korralt jāi
õnnetumate arw ikka wāhemaks ja kahanes
kõõku kuni wiie pāāle, ja needgi soowisiwad
ennemine surma, kui et weel kaueminne kan-
natada tahtsiwad.

Sāāl juhtus midagi, mis nende wiie wae-
watud inimestele wabadust kinkis ja neid or-
japõlwest, sest raud-ahjust ārapāāstis.

Kas 'pole iga loomal kõigesuurem õnn,
waba olla, ja kas ta ei rõõmusta juba sūn-
dimisest saadik ennast wabaduse üle? Seda
enam on seda inimesele tarwis, sest tema sei-
sab palju ūlema jārge pāāal, kui loom.

Ūhel pāāwal tuli üks looduse-tundja Zei-

lon'i saarelt sinna, kellel sāāl üks istandus
oli, ja leidis nende wiie walge orjade seas
ūhte oma kooli sõbradest. Mõõlemate rõõm
oli suur, ja et seda õieti ūlesnāidata wõiks,
õstis looduse-tundja need wiis õnnetumad
wabaks.

Nūūd oliwad n'ad mitme pitka aastade
jārele jālle wabad n'agu linnud taewa all, ja
nende esimene tõõ oli põlwili mahalangeda ja
Sumalat tānada. Wõib olla, et mõni neist
oma elu sees ehk alles esimestkorda tõõliku ja
kahetsewa sūdamega seda tegi.

Paremate riietega ja natukesse rahaga, mis
lahtiosija neile andis, leidsiwad nemad warfi
ūht laewa, kes neid nende kaua taga leinatud
isamaale wiis ja kus n'ad nūūd kui truuid
õiguse nõõdjad alamad igast ūhest armastadi,
kes neid tundis.

Sest ilusast laewast „Norwill“ 'pole pāārast
midagi enam kuulnud ja jāi oma peremehele
igaweste kadunuks.